

— Господарю, отговори Желе,—вие знаете, че найголемъ законъ, кой-то ние трѣба да държимъ е тайна-та, никой кой-то носи това страшно имя *хайдутинъ*, не смѣе никому нищо да каже; никой не може нѣкого да изобеди, макаръ и главж-тъ му да отсѣкжтъ. За това господарю не бойте ся, и бждете увѣрени къмъ насъ.

— Нека бжде тѣй Желе; сега слушайте: прѣзъ денъ си заминали тукъ прѣзъ села-та кырвани, кырвани на Татарскы-тъ бѣжанци; тѣ отивжтъ къдѣ Карнобать. Помѣжду тѣхъ има момиче и една булка, грабнаты отъ Доброджанскы-тъ села. Ваша-та работа, ваше-то юначество ще бжде да паднете подирж-тъ имъ и, правите що сторите, да отнѣмете изъ рѣцѣ имъ тыя двѣ жены. Наѣмате ли ся?

— Помѣчи щемъ ся, господарю, отговори Желе, като поглѣдна Никола.

— Вие ще узнаете, наздраво кырвана, коля-та, силж-тъ имъ и ще работите както ви прилѣгне.

— Добрѣ, господарю, нѣ въ такъвж единъ работж смъртъ или раняванѣ е неизбѣжно; за това вмѣсто да гы освободимъ, ние може бы да станемъ причинж за да ны убѣжтъ и тогава?... ние не сме виновати, отговори Никола хитро, като мислѣше, че и това може да ся случи.